iber:Camera

barcelona ars nova
orquestra da camera
núria rial
soprano

josé antonio lópez
baríton

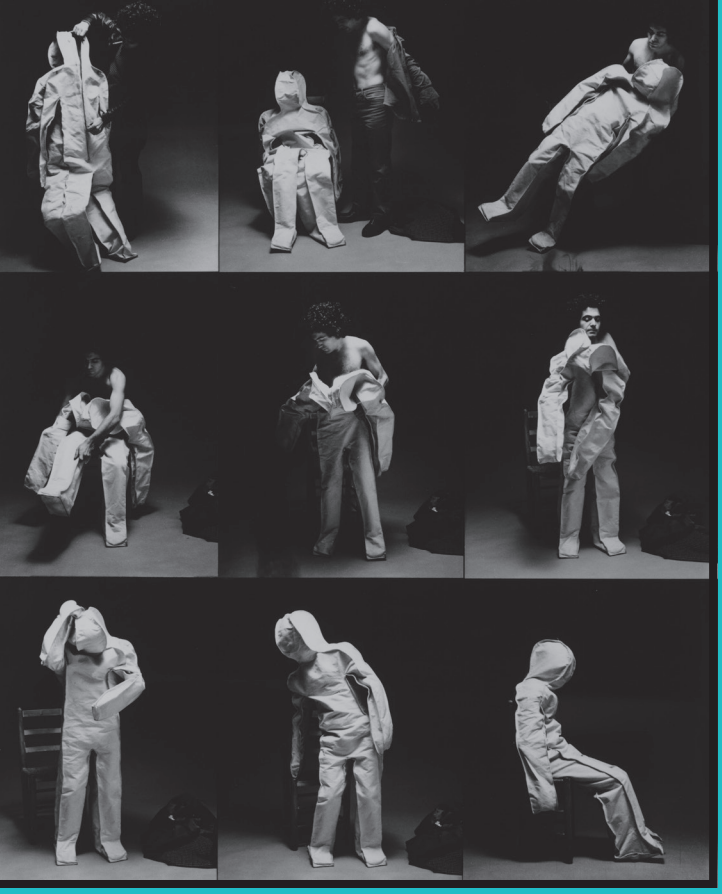
mireia barrera
directora

schubert, barber, fauré

diumenge, 15 de novembre del 2026, 19 h
auditori de girona - sala montsalvatge

FUNDACIÓ
VILA CASAS

aquest programa
ha estat possible gràcies
al suport de la fundació vila casas

FUNDACIÓ VILA CASAS

CAN FRAMIS BARCELONA

Robert Llimós

És que encara no hi ha prou ulls a la cara?

10.11.2026 — 07.02.2027

Museu Can Framis

Carrer de Roc Boronat, 116-126, Barcelona

www.fundaciovilacasas.org

Funda, 1972 (1993). Detall. Col·lecció MACBA. Fundació MACBA.
© Robert Llimós, VEGAP, 2026, Barcelona. Fotografia: FotoGasull

Franz Schubert

(1797 - 1828)

Gesang der Geister über den Wassern, D.714 (1820)

Samuel Barber

(1910 - 1981)

Agnus Dei (1967)

Gabriel Fauré

(1845 - 1924)

Cantique de Jean Racine. Op. 11 (1865)

———

Rèquiem, Op. 48 (1877, 1887 - 1893)

I. Introït et Kyrie
II. Offertoire
III. Sanctus
IV. Pie Jesu
V. Agnus Dei
VI. Libera me
VII. In paradisum

duració aproximada del concert: 95 minuts (pausa inclosa)

Jonathan Brown, concertino
David Malet, orgue
Miguel Colom, violí solista

Barcelona Ars Nova

Barcelona Ars Nova és un conjunt vocal liderat per Mireia Barrera i format per cantants solistes que col·laboren habitualment amb alguns dels conjunts més prestigiosos d'Europa, com ara Collegium Vocale Gent, Capella Reial de Catalunya, Graindelavoix, Pygmalion, Les Arts Florissants o RIAS Kammerchor, entre d'altres.

Barcelona Ars Nova va nàixer l'octubre de 2012 en el marc del projecte Misses Polifòniques a Barcelona, una iniciativa sorgida d'un grup d'amics amb el propòsit d'organitzar a Barcelona una temporada d'audicions de música litúrgica interpretada en esglésies i en el context de les celebracions per a les quals aquestes obres van ser concebudes originalment. Amb l'objectiu de garantir la màxima qualitat de les interpretacions, el projecte va impulsar la creació d'un conjunt vocal propi integrat per cantants professionals.

Encara que en els seus orígens el repertori de Barcelona Ars Nova es va centrar en la polifonia religiosa dels segles XV al XVII, amb el pas dels anys s'ha anat ampliant i inclou obres simfonicocorals de Bach, Haydn i Schubert, així com de Stravinsky, Poulenc, Hindemith i Bernstein, entre d'altres. El conjunt ha col·laborat amb solistes i formacions com ara la Finnish Baroque Orchestra, Real Filharmonía de Galicia, Sinfónica de Castilla y León, Orquesta Sinfónica de Navarra, Vespres d'Arnadí, Orquestra Barroca Catalana, Quartet Gerhard, Cosmos Quartet o Juan de la Rubia, i manté una voluntat especial de reivindicar la interpretació de la música dels segles XX i XXI.

Paral·lelament al projecte de les Misses Polifòniques, des dels seus inicis Barcelona Ars Nova ha tingut la voluntat d'estar present en el circuit de concerts. Així, l'estiu de 2016 es va presentar per primera vegada en concert amb una gira per destacats monestirs romànics de Catalunya. Més recentment ha participat en el Festival d'Orgue de Montserrat i ha actuat a l'Auditorio Nacional de Música, la Fundación Juan March de Madrid, el Palau de la Música Catalana, l'Auditori de Girona, el Palacio de Festivales de Santander o l'Auditorio Miguel Delibes de Valladolid.

Sopranos
Marina Cuesta
Tanya Mateos
Andrea Megías
Maria Patak
Mireia Tarragó
Lorraine Tisserant

Contralts
Jana Corominas
Marta Roca
Sonia Gancedo
Judit Subirana

Tenors
Fran Braojos
Dimitri Petrov
Ígor Peral
Álvaro Soto
Diego Neira

Baixos
Xavier Casademont
Ignacio Cornejo
Carlos Varela
Javier Jiménez
Elies Benito

Orquestra Da Camera

L'Orquestra Da Camera va ser fundada el 2013 i va fer el seu primer concert al Palau de la Música a Barcelona amb motiu del 25e aniversari d'Ibercamera.

Ha estat formada per membres del Quartet Casals, Quartet Elias, Quartet Gerhard, Quartet Cosmos, Trio VibrArt, Trio Pedrell i joves músics que col·laboren habitualment amb les millors orquestres internacionals com la Mahler Chamber Orchestra, Les Arts Florissants, l'Orquestra de Radio Frankfurt, la Lucerna de Dortmund, l'Orquestra Simfònica de Bamberg o l'Academia de la Filharmònica de Berlín. Tots ells són músics que formen part d'una generació que ha canviat el destí de la música al nostre país.

Després del seu exitós debut, el 2014 l'orquestra va ser immediatament convidada a actuar al Festival Internacional de Música Pau Casals del Vendrell. El 2015 l'orquestra va fer la seva primera gira de concerts i des de llavors ha col·laborat amb pianistes com Martha Argerich, Maria Joao Pires, Alexander Toradze i Varvara, els violinistes Peter Hanson i Antje Weithaas, i el guitarrista Pepe Romero. El 2022, va realitzar una gira per Espanya amb el pianista Dezsö Ranki i el 2025 varen compartir escenari amb el guitarrista Miloš Karadaglić.

Al llarg d'aquests anys Da Camera s'ha presentat a l'Auditori de Girona, al Palau de la Música Catalana, al Teatre Principal de Vitoria, a l'Auditori de Barcelona, a l'Auditori Pau Casals del Vendrell i la Societat Filharmònica de Bilbao, havent incorporat al seu repertori obres de Johann Sebastian Bach, Txaikovski, Beethoven i Haydn, entre d'altres.

Direcció musical
Jonathan Brown

Violí solista
Miguel Colom

Violes
Jonathan Brown
Noemí Fúnez
Lara Fernández
Anna Puig
Héctor Cámara
Miquel Jordá

Violoncels
Fernando Arias
Mariona Camats
Óscar Alabau
Jesús Miralles

Contrabaix
Víctor Vega

Arpa
Anna Aleshina

Orgue
David Malet

Núria Rial

Sovint elogiada per la puresa i la lluminositat vocal, la naturalitat i l'emotivitat del seu cant i l'elegància del seu fraseig, Nuria Rial és una de les veus paradigmàtiques del repertori barroc i clàssic dels darrers anys. Amb una activitat que té el seu epicentre en l'àmbit dels concerts i de la discografia, amb més de trenta àlbums publicats, els amplis interessos artístics de Nuria inclouen també la música del Romanticisme i dels segles XX i XXI, la fusió amb estils com el jazz o el flamenc, el diàleg amb altres disciplines o expressions musicals com el Lied i l'òpera. Ha actuat de la mà de directors com René Jacobs o Iván Fischer i de directors d'escena com Peter Sellars, en teatres com la Monnaie, Staatsoper unter den Linden, Théâtre des Champs Elysées, Grand Théâtre de Genève, Teatro Carlo Felice de Gènova o Teatro Real de Madrid, interpretant papers tan diversos com Euridice de Monteverdi, Pamina de Mozart o Nuria a Ainadamar, d'Osvaldo Golijov.

Formada a Basilea amb Kurt Widmer, actua sovint a les principals sales de concerts i festivals europeus, com ara el Salzburger Festspiele, el Lucerne Festival, Bachfest Leipzig, Berliner Philharmonie, Berliner Konzerthaus, Theater an der Wien o Wiener Musikverein, i amb directors com Antonini, Bonizzoni, Capuano, Cummings, Currentzis, Equilbey, Fischer, Goodwin, Hengelbrock, Heras Casado, Jacobs, Minkowski o Pinnock. A més, és sol·licitada regularment per grups historicistes com Accademia del Piacere, Akademie für Alte Musik Berlin, Bach Stiftung St. Gallen, Balthasar Neumann Ensemble, Café Zimmermann, Camerata Köln, Concerto Köln, Il Giardino Armonico, Il Pomo d'Oro, Les Musiciens du Louvre, Orchestra of the Eighteenth Century o The English Concert, així com per orquestres com la Bayersiche Rundfunk, Budapest Festival Orchestra, Freiburger Barockorchester, Insula Orchestra, Kammerorchester Basel, Orchestre Philharmonique de Luxembourg, Orchestre National de France, Orquesta Nacional de España o Sinfonieorchester Basel, entre d'altres.

La seua àmplia discografia, que inclou àlbums amb segells com SONY, Deutsche Harmonia Mundi, Harmonia Mundi France o Erato i concerts per als canals Mezzo i Arte, ha estat guardonada amb premis com l'Orphée d'Or, pel seu treball sobre les àries alemanyes de Händel amb Michael Oman i l'Austrian Baroque Company, així com amb diversos premis als Echo Classical Music Awards i als Opus Klassik Awards en diferents categories, com ara el de «jove artista femenina de l'any» el 2009 pel seu disc de Haydn amb l'Orfeo Barockorchester i Michi Gaigg, o el premi al millor disc d'òpera pel seu CD sobre Telemann amb la Kammerorchester Basel. El 2020 va rebre el premi OPUS KLASSIK a la «Millor solista en àlbum vocal» en la categoria d'òpera pel seu disc Muera Cupido, amb Fahmi Alqhai i Accademia del Piacere.

José Antonio López

El barítion José Antonio López és un cantant versàtil que transita entre estils i èpoques, des del Barroc fins a la música contemporània, i reparteix la seua activitat artística entre els concerts, l'òpera i el recital, sempre atent a l'estilística i a l'expressivitat de cada període i a l'ús de la veu al servei de la música. En l'àmbit dels concerts, els seus compromisos recents amb orquestres com LA Phil, Cincinnati Symphony (Messiah i la Vuitena Simfonia de Mahler), Rotterdam Philharmonic, Mahler Chamber Orchestra, Dresdner Festspieleorchester, Antwerp Symphony, BBC Symphony i BBC Philharmonic, Filarmónica de Varsovia, La Cetra Barockorchester, Budapest Festival o Nacional de España, en sales com la Berliner Philharmonie, Laeiszhalle, Konzerthaus i Musikverein de Viena, Barbican de Londres, Concertgebouw d'Amsterdam o Mozarteum de Salzburg, n'acrediten el gran moment.

Alumne d'Ana Luisa Chova, José Antonio López ha estat dirigit per grans mestres i directores com Afkham, Boreyko, Bolton, Christie, Conlon, Diakun, Dudamel, Equilbey, Gardolinska, Iván Fischer, Heras-Casado, Klumpp, Luisotti, Maazel, Marcon, Marriner, Mena, Noseda, Pablo Pérez, Pollini, Pons, Rouset, Shani i Suzuki, entre d'altres, amb molts dels quals manté una col·laboració habitual.

Així mateix, és un intèrpret apassionat del Lied, i ha estat acompanyat per Maurizio Pollini al Theater an der Wien, Daniel Heide, Iain Burnside o Rubén Fernández Aguirre.

Els darrers anys han estat testimoni d'un gran creixement de la seua activitat lírica, en què tenen una presència important les òperes de Händel i la música contemporània (papers protagonistes en les estrenes d'El Público, de Mauricio Sotelo, i El Abrecartas, de Luis de Pablo, al Teatro Real de Madrid; de L'enigma di Lea, de Benet Casablancas, al Liceu de Barcelona, i pròximament d'El Enemigo del Pueblo, de Francisco Coll, a València i Madrid), però en què també hi són presents Mozart, Verdi, Puccini, Wagner (Der fliegende Holländer a València, Parsifal a Montserrat i Meistersinger al Teatro Real) i Strauss (Ariadne auf Naxos a Barcelona i Sevilla i Salome a Mèrida), entre d'altres. Recentment ha debutat a l'Opéra de Lausanne, al Halle Händel Festspiele, al SWR Schwetzinger Festspiele i a les Innsbrucker Festwochen.

José Antonio López té enregistraments per a Deutsche Gramophon, Harmonia Mundi, Deutsche Harmonia Mundi, Naxos i Chandos.

Mireia Barrera

Ha estat directora titular del Coro Nacional de España, del Cor Madrigal, la Capella de Música de Santa Maria del Mar, principal directora convidada del Coro de la Comunidad de Madrid i fins al desembre de 2005 va dirigir el Coro de la Orquesta Ciudad de Granada, del qual n'és fundadora. Des del 2023 és directora titular del Cor Jove Nacional de Catalunya.

També ha estat directora convidada i ha col·laborat amb l'Orquesta Nacional de España, Orquesta Ciudad de Granada, ONCA, l'Orquestra Barroca Catalana, el conjunt BCN216, el Cor de Cambra del Palau de la Música, i el Coro de la RTVE. Ha col·laborat en nombroses ocasions amb el Gran Teatre del Liceu i va participar en les produccions de les òperes Brundibár i Eco, en col·laboració amb l'Institut d'Educació, de l'Ajuntament de Barcelona.

Va dirigir per primer cop el Coro Nacional de España la temporada 2004-2005 i des del 2005 fins al 2010 en va ser la seva directora titular. Amb ells va realitzar gires per tota Espanya, a més de per Alemanya, Romania, Àustria i els Estats Units. Va impulsar la creació del Ciclo Coral del Coro Nacional de España a l'Auditorio Nacional de Música.

El mes d'octubre del 2012 es va presentar al capdavant de Barcelona Ars Nova, ensemble vocal professional creat en el marc del projecte Misses Polifòniques. Els darrers anys, l'activitat de l'ensemble s'ha estès més enllà del projecte, havent actuat darrerament a espais com Palau de la Música Catalana, Auditorio Nacional de Música de Madrid, Fundación Juan March, o al Palacio de Festivales de Santander.

El 2014 la Generalitat de Catalunya li va concedir el Premi Nacional de Cultura.

Nascuda a Terrassa i formada al Conservatori Municipal de Música de Barcelona, va estudiar a l'Escola Internacional de Cant Coral de Namur (Bèlgica) amb Pierre Cao. També ha participat en diferents cursos impartits per M. Cabero, E. Ribó i L. Héltay. Paral·lelament, va realitzar estudis de cant amb M. Dolors Aldea.

En l'àmbit docent, ha estat professora de Direcció Coral a l'Escola Superior de Música de Catalunya (2002-2005). També ha impartit cursos per a la FCEC, així com en diferents ciutats de l'Estat.

Cal destacar el seu interès pel diàleg entre la música i altres disciplines artístiques, el qual l'ha dut a col·laborar amb artistes com Perejaume o les companyies de dansa IT Dansa i Santamaría.

Espiritualitat entre dos segles

El concert d'avui ens ofereix la possibilitat d'escoltar quatre obres amb rerefons sacre (fins i tot litúrgic), amarades d'una espiritualitat amb traces de religiositat. Obres a cavall entre dos segles -XIX i XX- i des de mentalitats ben diferents.

El debat sobre l'existència o no de la música religiosa es pot resoldre ràpidament i d'acord amb un principi fonamental: el caràcter sacre o espiritual el confereix la capacitat de cadascú de transcendir el llenguatge musical i elevar-lo a allò inefable; per altra banda, la música litúrgica serà aquella escrita per a un ofici d'origen religiós, entesa com a serventa de la mediació entre el jo i el transcendent. La religiositat, en última instància, estarà en la capacitat de cadascú de vincular aquella partitura a una determinada creença, en cas d'existir: "religio", en llatí, prové de "relegare", un mot que fa referència a la unió entre immanència i transcendència.

Franz Schubert (1797-1828) va compondre Gesang der Geister über den Wassern el 1820, inspirant-se en un poema de Johann Wolfgang von Goethe escrit en una primera versió el 1779. L'obra reflecteix la fascinació romàntica per la natura i l'esperit humà. En aquell moment, Schubert vivia una vida inestable, depenent dels amics i sense el reconeixement que arribaria després de la seva mort. L'anècdota més curiosa és la seva instrumentació: en lloc d'una orquestra tradicional, utilitza cordes baixes (violes, violoncels i contrabaix) per crear una atmosfera densa i aquàtica, gairebé hipnòtica, que evoca el fluir de l'aigua i la reflexió existencial del text.

Per la seva banda, l'Agnus Dei del nord-americà Samuel Barber (1910-1981) és una adaptació coral (1967) del seu famós Adagio per a cordes, gestat el 1936. Barber va decidir posar-hi text litúrgic llatí, transformant una peça ja carregada d'emoció en una pregària intensa. Escrita en plena Guerra Freda, l'obra sovint s'ha associat amb el dol col·lectiu i la recerca de consol. Una anècdota significativa és que l'Adagio original havia estat interpretat en funerals d'estat i moments de gran commoció, cosa que Barber coneixia bé quan va crear aquesta versió vocal.

Ambdues peces, separades per més d'un segle, ens mostren com la música pot transcendir el temps per explorar el misteri, el dolor i la bellesa de l'experiència humana.

Semblantment, el Cantique de Jean Racine i el Rèquiem de Gabriel Fauré (1845-1924) constitueixen dos moments essencials dins la trajectòria d'un compositor que va saber transformar la música sacra en una experiència íntima, lluminosa i profundament humana.

El Cantique de Jean Racine és una obra primerenca, escrita el 1865 quan Fauré tenia només 19 anys i encara era estudiant a l'École Niedermeyer de París, una institució especialitzada en música religiosa. El text prové d'una adaptació en francès d'un himne llatí atribuït a sant Ambròs, realitzada pel dramaturg Jean Racine al segle XVII. L'obra va ser presentada com a exercici final de composició i va guanyar el primer premi, fet que ja indicava el talent excepcional del jove Fauré.

Una anècdota reveladora és que, tot i la seva joventut, Fauré ja mostrava una veu pròpia, allunyada del dramatisme intens que caracteritzava altres compositors del moment. En lloc de grans contrastos o espectacularitat, el Cantique aposta per una serenor contínua, amb una melodia fluida i harmonies suaus que transmeten una espiritualitat calmada. Aquesta manera d'entendre la música sacra, més contemplativa que solemne, es convertiria en un dels trets distintius del seu estil.

Aquesta mateixa sensibilitat arriba a la seva plenitud en el Rèquiem, compost principalment entre 1887 i 1890. Curiosament, Fauré afirmava que no havia escrit aquesta obra per cap motiu concret, tot i que coincideix amb la mort del seu pare (1885) i la seva mare (1887). Alguns estudiosos interpreten que, encara que ell ho negués, aquestes pèrdues van influir profundament en el seu enfocament de la mort, no com un esdeveniment tràgic, sinó com un pas cap a la pau.

El Rèquiem de Fauré es diferencia clarament d'altres rèquiems famosos, com els de Mozart o Verdi, que inclouen moments dramàtics com el "Dies irae". Fauré elimina gairebé completa-

ment aquest element terrorífic i posa l'accent en la idea de repòs i consol. El moviment final, "In Paradisum", és especialment representatiu: en lloc d'un judici final apocalíptic, ofereix una visió gairebé etèria de l'entrada al paradís.

També és interessant la seva instrumentació. En les primeres versions, Fauré opta per una orquestra reduïda, amb un ús destacat de les violes i l'orgue, creant un so més fosc però alhora càlid. Aquesta elecció reforça el caràcter íntim de l'obra, pensada inicialment per a l'ús litúrgic a l'església de la Madeleine de París, on Fauré treballava com a organista.

Una altra anècdota significativa és la recepció inicial de l'obra. Tot i que avui és una de les peces més estimades del repertori coral, en el seu moment alguns sectors la consideraven massa suau i poc dramàtica per a un rèquiem. No obstant això, amb el temps s'ha convertit en una de les visions més personals i reconfortants de la mort dins la música occidental.

En conjunt, el Cantique de Jean Racine i el Rèquiem mostren l'evolució d'un compositor que, des de la seva joventut fins a la maduresa, va mantenir una visió coherent i profundament original de la música sacra. Fauré no busca impressionar ni sacsejar l'oient, sinó oferir un espai de recolliment i bellesa. Les seves obres ens recorden que la música pot ser, sobretot, un refugi: un lloc on el dolor es transforma en serenor i la mort en una promesa de pau.

Jaume Radigales, crític musical

la temporada ibercamera agraeix el suport de:

coorganitzat amb

Auditori de Girona

amb el patrocini de

FUNDACIÓ VILA CASAS

amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Girona

Ajuntament de Girona

Auditori de Girona

Financiado por la Unión Europea
NextGenerationEU

Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència

amb la col·laboració de

Fundació Auditori Palau de Congressos Girona

Fundació La Ciutat Invisible

Enginyers Industrials de Catalunya
Demarcació de Girona

Conservatori de Música Isaac Albéniz de la Diputació de Girona

amics del md'A

mitjans col·laboradors

EL PUNT AVUI+

LA VANGUARDIA

ibercamera col·labora amb

apropa cultura

Cultura i identitat Costa Brava Pirineu de Girona

COSTA BRAVA GIRONA FESTIVALS

iber:Camera

concert de sibelius

orquestra filharmònica de hèlsinki
minami yoshida, violí
jukka-pekka saraste, director
sibelius / bruckner

7/02/2027, 19 h – auditori de girona

t. 93 317 90 50 www.ibercameragirona.cat

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura · Diputació de Girona · Ajuntament de Girona · Fundació Vila Casas · Auditori de Girona · Girona Cultura